

PLA DE RESIDUS

Protesta pacífica contra l'abocador tot menjant-se la mona a Forès

Nombrosos vilatans assistiren a la missa de campanya a l'indret anomenat la Bassa de Rocafort. D'altres aprofitaren la bona climatologia per fer un àpat col·lectiu.

ANTONI GUASCH
A hir, Dilluns de Pasqua, gairebé tothom es va menjar la mona. Hom diu gairebé tothom perquè sempre hi pot haver algu a qui no li agradi el dolç. Si bé la mona es pot menjar arreu, prop d'una ermita, a casa, a la masia o sota un coscoll, a la Conca de Barberà aquells que ho van voler tenien una cita dalt d'un pujol, la vila de Forès. Ja ho deia l'alcalde d'aquest petitona població, Josep Maria Llorach, en afirmar que «a Forès hi han pujat, des que s'encetà aquest enrenou del Pla de Residus, molts vilatans que del nostre poble ni n'havien sentit a parlar. A d'altres, els sonava el nom i tot hi que viuen a prop mai no hi havien posat els peus».

L'afirmació és ben certa. Forès era un desconegut per a la majoria de la gent fins fa poc, un indret on els turistes de cap de setmana encara no hi havien posat l'ull i les cases que encara vaguen i es troben mig ensorrades, fruit de l'emigració que ha colpejat bona part dels pobles de la Conca de Barberà, no han estat adquirides com a segones residències tot i la boniquesa de la contrada. La veu popular conta als que ho volen sentir que «la Generalitat ens vol embrutar la casa i fer-nos fora d'un indret on sempre hem viscut». Això ho comentaven amb vehemència un grupet de veïns de Forès, tot prenent el sol a recer de ca la Roseta, en Ramon Puig de cal Quico, en Josep Llorach i la seva esposa Celestina Corbella i l'Antoni Villanueva que, tot i ser de Barcelona, en casar-se amb la Rosa Fabregat, nascuda a Forès, considera aquesta vila com casa seva.

En aquest sentit, la Maria del Pilar Puig, també filla de Forès, esmentava al *Diari* que «per motius que ara no cal ressenyar visc a Molins de Rei però vinc a Forès molt sovint. Aquí et trobes en un altre món i ara, amb tot aquest tema de l'abocador, ens volen

El rector de Sarral, mossèn Ernest, va oficiar la missa a l'indret de Forès anomenat la Bassa de Rocafort.

convida a retrobar-s'hi. Forès té, malgrat els seus veïns, un projecte d'abocador controlat de residus industrials, encara que els últims dies els mitjans de comunicació han divagat sobre la possibilitat que el govern de la Generalitat reconsideri les ubicacions inicials previstes en passar al Parlament, per a la seva aprovació, el projecte de llei sobre el Pla per a la Gestió dels Residus Industrials de Catalunya. La vila s'ha convertit, quan s'escau, en un indret de pelegrinatge dels vilatans de la Conca i de l'Alt Camp que s'oposen aferrisadament a la construcció de l'abocador i s'escolten les directrius de la Plataforma d'Alcaldes i Regidors dimitits de la Conca i la Coordinadora Antipla d'ambdues comarques.

Aquestes dues associacions van convidar tothom a la missa que es va fer ahir a l'indret de Forès conegut com la Bassa de Rocafort. Oficiava, dalt de dos remolcs enganxats i arrecerats a una casa, el mossèn de Sarral, Ernest Gabernet. L'escoltaven gent d'arreu de les comarques tarragonines i de més enllà. Eren majoria els pobles de la Conca, Blancafort, Sarral, l'Espluga de Francolí, Montblanc, Solivella i d'altres, tot i que els de Pira, Rocafort de Queralt o Conesa, per posar només uns exemples, havien acampat a uns dos quilòmetres, i amb l'abocador al mig, per tal d'anar preparant la menjada popular. A la missa hi assistien

ANTONI GUASCH

bandejar del lloc on venim a respirar». La Pilar, com altres catorze joves de Forès i uns quants més desplaçats per la Coordinadora Antipla de Residus de la Conca de Barberà-Alt Camp, feien de guàrdies urbans, sense tenir llicència, a l'entrada de la vila. Ells indicaven, als nombrosos vehicles que venien per la banda de Sarral, l'indret més idoni on aparcar, el camí de Cavallers, que menava a la missa de campanya, i tot allò que pogués fer-los més planera l'estada a Forès.

Missa a l'aire lliure

Hom no sap si Forès disposa d'una ermita o santuari, paratge idoni en altres contrades i que

Els cuiners de Rocafort, dirigits per l'Anton Ballesté, condimentaren un gustós conill a la llauna.

també grupets de galifardeus, com els cinc vallencs (Jordi, Xavier, Júlia, Anna i Mercè) asseguts a terra i que havien fet cap a Forès acompanyats dels seus pares amb la sana intenció de menjar-s'hi la mona i el que convingués.

Al costat de l'esplanada hom podia fer un mos o fer-se passar la set amb el *xiringuito* que regentava Ferran Verdiell, de Pira. Tocant hi havia les mestresses de la Coordinadora Antipla que venien les populars camisetes contra l'abocador, de totes les talles i de diferents colors. Grans i petits se les empraven, com ho feren la Sònia i la Roser, de tres i dos i mig anyets, respectiva-

(Passa a la pàg. següent)

ANTONI GUASCH

ANTONI GUASCH

Aquest grupet de menuts, cinc d'ells de Valls, escoltaren la missa asseguts a terra. A la dreta, d'altres vilatans aprofitaren l'estona i prepararen les taules per al dinar popular.

(Ve de la pàg. anterior)

ment, aconsellades pels seus pares i oncles. La tieta Ester, que no ens va voler dir el cognom però sí que escrivia el nom sense h, és de Blancafort i comentà al *Diari* que «hem pujat a menjar-nos la mona una trentena d'amics i parents. Avui ens reunim aquí gent de Blancafort, de Valls, Barcelona i àdhuc de França, que aquests dies són aquí de vacances. La majoria, però, hem nascut a la Conca i no volem l'abocador». Aquest comentari el reafirmava un de la colla, el vallenc Ramon Miquel Briansó, mentre la resta de companys ajudaven les menudes Roser i Sònia a emprovar-se una de les camisetes que venia la Coordinadora. Els pares ja predicaven amb l'exemple i la majoria en llua per l'esplanada de la Bassa de Rocafort tot passejant en direcció a la Coma de Llops, l'indret encara verge que s'havia pensat com a lloc idoni

se aposentar tranquil·lament el passat Dijous Sant. Comandats per l'alcalde de Rocafort de Queralt, Joan Farré, que es passejava amunt i avall amb una Yamaha propietat de son cunyat, havien escollit un espai desbrossat enmig de la boscúria que cobreix la part del terme anomenada els Plans. En aquest indret, prèviament condicionat, havien estès les taules i cadires (pujades en dues remolcades) i coïen al foc el conill a la llauna, la flaire del qual omplia l'encontorn de gustos que despertaven la gana als més desmenjats.

Si hom no sap com es fa la recepta del conill a la llauna, el rocafortí Anton Ballesté ens en va fer cinc cèntims. S'ha de fer un bon foquet, a poder ser amb fusta de cep o sinó amb branques de pi o reboll. «El conill a la llauna —comentà l'Anton—, és la menjada típica dels caçadors i s'ha de condimentar amb paciència durant una hora i mitja, tot remenant els bocins continuament fins que agafen un color dauratet». Segons l'Anton, la ceba, l'altre ingredient fonamental del plat, no s'ha de tirar a la paella fins que el conill és ben cuit, ja que

sinó l'aigua que es desprèn de la ceba impedeix una bona cocció.

L'Anton Ballesté era ajudat en aquest menester pel Pep del Karina, el Pep del Bobaret, el Míliu i el Tonet, tots ben proveïts dels estris necessaris per anar remenant el tall vora el foc. Els de Rocafort es menjaren 33 conills i uns 30 quilograms de ceba, amant el plat amb oli, sal, vi de bona bóta, conyac, romaní i pebre. En aquest sentit, cal destacar les expressions de la Rosa Vilà que aclaria que «fem aquest plat amb herbes netes i pures de la contrada i, si ens posen l'abocador,

això ja no seria possible». En Ramon Miró, qui ens féu avinent que no és parent de la Rosa ni hi té lligam de cap mena, despotricava amb ella contra l'abocador i afegia que «ara, sense contaminació, pleguem rovellons com a plats».

Rifar la mona

Tot i que no hi forem presents en el moment de la rifa, l'alcalde de Forès feia elogis de la mona que s'havia de sortejar entre els assistents ahir a la vila. Mentrestant, l'esmentat alcalde recorria amb un tot terreny que conduïa l'Alvar, els diferents punts on estaven escampats els vilatans. Ni havia, fins i tot, sota les pedres, aprofitant inclús les paradetes sota la carretera. L'alcalde Llorach preveia una assistència massiva ahir a la tarda, tot i que a les dues ja s'havien comptabilitzat més de 400 vehicles per l'entrada del poble procedent de Sarral. A banda quedaven els que puja-

per acomir i abocador, batejat popularment amb el nom del conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya. La Coordinadora Antipla havia distribuït estratègicament unes damiselles que venien banderetes al preu que els dictés la voluntat de cadascú. Les noietes eren la Mireia Puig i les seves amigues Elisabet i Isabel.

Els de Rocafort tenien gana

Tot i que l'afluència a la missa fou nombrosa, n'hi havia que no estaven per brocs i preparaven la manduca. Aquests eren un centenar llarg de veïns de Rocafort de Queralt que, com esmentà al *Diari* l'alcalde de Forès, Josep Maria Llorach, ja van venir a triar el lloc on fer foc i poder-

ANTONI GUASCH

Fixeu-vos amb aquestes dues jovenetes, la Roser i la Sònia. Elles, sense saber-ho, també protestaven contra l'abocador.

ven per camí de Conesa, com no feren els d'aquesta població, Pira o Rocafort de Queralt, entre altres.

Cap a dos quarts de dues feren la seva entrada a Forès dos membres del Club Atlètic Espluguï, en Josep Maria Pons i en Joan Poblet, els quals havien pujat a tota marxa des de l'Espluga de Francolí. La seva arribada fou sorollosa i molt festejada pels presents. Hom va poder veure, també, a més dels alcaldes esmentats, l'ex-diputat i ex-regidor espluguï, Toni Sánchez, el qual al volant d'un quatre llaunes de color morat pujava a Forès acompanyat de part de la seva família. També, l'alcalde de Valls, Pau Nuet, remolcat per un fotògraf clar de cabells, bigotut de mena i anomenat Pere.